

Τα σαλευόμενα και τα ασάλευτα

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Δεν είναι δεδομένο:

Ότι θα έχουμε αύριο, ό, τι καλά έχουμε σήμερα·

Ότι τα πρόσωπα που αγαπούμε θα είναι στη ζωή μας σε όλη τη ζωή μας·

Ότι θα βλέπουμε για πάντα τις ομορφιές της φύσης·

Ότι θ' ακούμε συνεχώς τους ήχους, τη μουσική που μας αρέσει, τα λόγια που μας λεν οι γύρω μας·

Ότι θα μπορούμε να περπατούμε, να γυμναζόμαστε και να χορεύουμε όποτε θέλουμε·

Ότι θα έχουμε τη δυνατότητα να παρευρεθούμε στη Θεία Λειτουργία και να κοινωνήσουμε τον Κύριο και Θεό μας·

Ότι θα βρούμε άνθρωπο να ακούσει καρδιακά τον πόνο της καρδιάς μας·

Ότι θα έχουμε στη διάθεσή μας ιερέα- εξομολόγο για να βγάλουμε ό,τι αμαρτίες μάς ταλαιπωρούν και με την ευχή του ν' αναπαυτούμε·

Ότι θα ακούμε γνήσιο λόγο Κυρίου που οδηγεί στην Αλήθεια που ελευθερώνει·

Ότι όποιον αγαπούμε θα μας αγαπήσει·

Ότι όποιον θέλουμε για φίλο μας θα θέλει και κείνος·

Ότι θα εργαζόμαστε όποια δουλειά μας αρέσει·

Ότι οι δοκιμασίες θα μας ωριμάσουν χωρίς να το θέλουμε και να το παλέψουμε·

Ότι όποτε προσευχόμαστε νιώθουμε τη χάρη·

Ότι ό,τι ζητήσουμε από το Θεό, ακόμα και με την κραυγή της καρδιάς μας, θα μας το κάνει·

έργο Γ. Κόρδη

Είναι, όμως, δεδομένο ότι ήρθαμε στον κόσμο αυτόν, γιατί το θέλησε ο Θεός, κινούμενος αποκλειστικά από προσωπική αγάπη για μας. Γι' αυτό, έχει την έννοια

μας, συμμετέχει στον πόνο και στη χαρά μας, συμπορεύεται την «τεθλιμμένην του βίου οδόν», χωρίς επιβολήν της παρουσίας Του, ποτέ δεν μας εγκαταλείπει. «Όλα, όμως, τα κάνει με τρόπο άορατο, σαν κάποιος θαυμαστός φίλος που κρύβεται, χωρίς να θέλει να μας επιβαρύνει με ευγνωμοσύνη προς Αυτόν, διότι γνωρίζει ότι στη δεδομένη κατάστασή μας το ευγενικό αίσθημα της ευγνωμοσύνης γίνεται φορτίο»[\[1\]](#).

Από τη μια «σαλευόμενοι» (Εβρ. 12,27) ως δημιουργήματα κι ως υποκείμενοι στη φθορά και τη ματαιότητα των εγκοσμίων, και από την άλλη ως παιδιά τού Ουράνιου Πατέρα με τη «Θεία και ασάλευτη σταθερότητα»[\[2\]](#), βρισκόμαστε μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας, ανθρώπινης και θεϊκής ζωής, πτώσης και ανάστασης, αμαρτίας και αγιότητας.

Η ταπείνωση, που αποδέχεται την πραγματικότητα της ανθρώπινης φύσης, και το μεγαλείο της θεϊκής αγάπης, θα φέρει μέσα μας την ισορροπία. Γιατί θα μας αποκαλύψει την αλήθεια ότι η ζωή αυτή, με τα πάνω και τα κάτω της, μοιάζει με τον πρόλογο ενός βιβλίου. Το κύριο μέρος του είναι μετά. Το κύριο μέρος γράφεται με βάση τον πρόλογο. Ο πρόλογος, γράφεται σ' αυτή τη ζωή από μας, ενώ το κύριο μέρος από το Θεό στην αιωνιότητα.

Γι' αυτό, κατά τον Απόστολο Παύλο, «ας είμαστε ευγνώμονες που μας προσφέρεται ασάλευτη βασιλεία, κι ας λατρεύουμε το Θεό με τρόπο ευάρεστο, με σεβασμό και με ευλάβεια» (Εβρ. 12,28).

Παραπομπές:

[\[1\]](#) Αρχιμ. Σωφρονίου, **Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστί, Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ 2016, σ. 297-8.**

[\[2\]](#) **Ό.π., σ. 98.**

isagiastriados.com

<https://bit.ly/38tBccO>